

liko je vredna materinščina tudi za vojne namene, nekateri poveljniki pa bi bili radi modreji in v tem radi hodili svoja pota! Ko je vojna uprava častnikom in vojnim aspirantom dovolila, da se jim ni treba učiti slov. jezika, zapisala je s tem njim pravcato »spričevalo ubožnosti«. Častnik, ki služi celo življenje, ne mogel bi se ga naučiti, vojaški novinec pa se naj nauči nemški v dveh, treh mesecih, za dobo 2½ leta? Kateremu se torej pripoznava boljša glava, častniku ali novincu?

Ali tega še treba ni, da se častniki učijo slovenski, ako nočejo, saj je dovolj slovenskih, naj se le vzamejo v take polke, v katerih so slov. vojaki v večjem številu! — To so v resnici lepe, domoljubne besede in mi sklenemo s tem, da želimo, slavna vojna uprava naj gre in stori tako!

Cerkvene zadeve.

Sveta birma v Ribnici.

(Konec.)

Prišel je toliko pričakovani dan 6. junija. Ljudstva ogromna množica se zbira, kakor postavim na veliko noč, k največjemu prazniku. Celo nebo, ki je prejšnje dni deževalo, veselilo se je danes in lepo razjasnilo. Ob pol osmi uri je bila skofova sv. maša in zatem so v prelepi pridigi se mil. gosp. knezoškof zahvalili vsem, ki so jih tako lepo sprejeli. »Ranili ste moje srce, da ne vem, kako bi se vam zahvalil«. Potem so v le njim lastnej zgovornosti kazali vire, po katerih nam teče »mir božji in milost našega Gospoda Jezusa Kristusa«. Ljudstvo je vse ganjeno zvesto poslušalo, deloma celo se — solzilo.

Potem se je pričela skušnja odrasčenih o krščanskem nauku. Da-si v tej reči jako strogi in natančni, vendar morali so biti zadovoljni mil. knezoškof z nami, ker ljudje, posebno dekleta, so znali dosta več, nego je celi veliki katekizem, da se je bilo čuditi. O tem in vsem so se neki milostljivi knezoškof tako izrazili pozneje č. g. župniku: »Veliko ste se res trudili in prizadeli, ali Vi imate že sad svojega truda, to so namreč Vaši pridni župljani!«

Nato so mil. knez delili kakim 400 birmancem zakrament sv. birme in po sv. blagoslovu spremili smo jih v procesijo v župnišče. Tukaj pri kosilu je bilo zbranih 15 duhovnikov, ključarji in župana. V krasnej napitnici pozdravili so vlč. g. župnik mil. knezoškofa s primerom, da so prišli, kakor Marija pri obiskovanji tete Elizabete v Hebron, v naše gorate kraje, pa bili tudi radostno in slovesno sprejeti. Mil. knezoškof so odgovorili, da so tudi oni z Marijo vred razveseljeni in da z njo vred zapojó: Moja duša poveljuj Gospoda. Sledilo je še mnogo krasnih napitnic in govorov.

Vse je bilo ta dan veselo, le ura nam je tekla prehitro. V največej radosti zašumi med ljudmi glas: Mil. knezoškof se že odpravljajo. Pred župniščem se zbere brezštevilna množica ljudstva, hoteč videti še enkrat milega svojega višjega pastirja in prejeti njih blagoslov. Vse je na kolenih, ko milostljivi še zadnjič hodijo med ljudstvom, blagoslavljajo in otroke pokrižavajo. »Z Bogom dragi moji, rekli so, dokler se zopet ne vidimo, če prej ne, pred večnim Sodnikom!« Z Bogom ljubljani naš vladika, čutili smo v svojih srcih in dostavili: živeti hočemo tako, da bomo pred sodnjim stolom Kristusa dajali svojemu škofu spričevanje gorečnosti in apostolske ljubezni do svojih ovčic!

Zginila nam je spred očíj kočija, v kateri so sedeli milostljivi vladika; mrak nam je zagrnili oni blaženi dan, ko smo se skupno veselili z njimi; nekaj nam pa ostane: nevsahljivi nauki njihovi in pa blag spomin na vso to slovesnost. V prsih čutimo nekaj ponos, da smo mil. knezoškofa vredno in spodobno sprejeli in jim z vdanim in hvaležnim srcem vsaj nekoliko polajšali težavno butaro njihove službe. Sprejmejo naj tem potom še enkrat zagotovilo naše udanosti in stanovitnosti v dobrem!

Pohorski.

Gospodarske stvari.

Vsem p. n. hmeljarjem!

Kakor dogovorjeno, zglasili in prikazali so se letos skoro vsi sovražniki našega hmelja. Ličinka nekega kebra — po določilu gosp. prof. Koprivnika serica holosericea — uničila je letos veliko hmeljišče gosp. barona Warsberga na Paki, v onem gosp. Jakob Janiča v Freienbergu prikazalo se je neizmerno število ogercev in strun (Drahtwurm), hmeljišča okoli Žalca so polna ušic, okoli Vojnika dobivajo hmeljevi listi črne pege in naposled je neusmiljena toča pokončala za letos vse upanje marsikaterega hmeljarja.

Z ozirom na te istinitosti, sklenil je odbor južnoštirskega hmeljarskega društva v Žalci pri seji dne 20. junija, da se priredi dne 2. julija t. l. ob 3. uri popoldne v gostilni »pri zlati kroni« v Žalci veliko zborovanje vseh južnoštirskih hmeljarjev s sledečim vsporedom:

1. O raznih sovražnikih hmelja v obče; posvetovanje, kako bi se dalo zaprečiti njih pogubonosno delovanje. Poročevalec društveni tajnik g. A. Petriček.

2. Govor gosp. potovalnega učitelja J. Belé-ta o vinoreji v obče in o nasajenju in požlahtnjenju ameriških trt v posebno.

3. Razni nasveti.

Prav mnogobrojne vdeležbe pričakuje odbor južnoštirskega hmeljarskega društva.

Žalec, 25. roznika 1893.

Karol vit. Haupt,
predsednik.

Anton Petriček,
tajnik.

Državni trsovní nasadi v Halozah.

(Konec.)

Od lesenih cepljenk, sajenih v letu 1890, posušile so se tiste, katere so bile na York-Madeiro cepljene in one, pri katerih cepljenje ni bilo popolno zarastlo; nadomeščeni so ti trsi s to spomlad sajenimi, leseno cepljenimi trsi.

Ti cepeži cepljeni so deloma na Riparijo sauvage, deloma na Solonis in so prirastli in zarastli tako dobro, da se ni bati, da bi se zopet posušili, ker so se za sajenje rabili le popolnoma dobri čepeži.

V leti 1891 se je v tem nasadu prvič zeleno cepilo in prirastlo je 90 odstotkov, t. j. od vsake stotine po 90 ceplencev. Ti cepljenci so se isto jesen, kadar njim je bil les vže dobro izzorel, pogrobali in greda, na kateri se je to zgodilo, je popolno zasajena, ne da bi manjkalo v vrstah katerega trsa.

Pri zelenem cepljenju v letu 1892 vporabili smo skušnje, tičujoč se tega velevažnega dela iz leta 1891, in nasledek temu je bil, da nam je prirastlo 99 odstotkov od več kakor 2000 ceplencev. Kakor je iz gori navedenega izkaza posneti, pogrobali smo od teh cepljencev v jeseni leta 1892 in v spomladi 1893, 1688 trsov; tudi ti cepljenci so lep nov nasad, brez vsakega po-

manjkljaja. Poleg tega prihranilo se je pa še kakih 400 cepljenih rozg, katere smo po storjenem izcimljenju djali v trsnico, kjer ob času, ko se to piše, vže lepo rastejo.

Podloge, kolikor še ni precepljenih, bodo se počepile v tekočem, ali pa če treba, v prihodnjem letu. Leseni cepljenci iz leta 1890, ter zelenocepeljenci iz leta 1891 so lansko leto vže vsi rodili in dali dober produkt; istotako Huntingdon. Huntingdon dal je temno-rudeče vino, z 19 odstotki cukra. Kisline je imel le malo, a divji okus, katerega nahajamo v obče v ameriskem vinu, ni bil premočen ali neprijeten. Od cepljen-
cev sta se naprešali dve kvaliteti belega vina. Mošt ene kvalitete je imel 18 odstotkov cukra, mošt druge z mnogo graševine (Riesling) 17 odstotkov cukra; graševinska rožica je bila dovolj močna, kisline je bilo pri vseh le malo.

Omeniti še je uspehov, kateri so se dosegli v tukajšnjih državnih nasadih pri cepljenju v letu 1892. Ti so bili: pri cepljenju na korenike prirastlo je 60 odstotkov; pri cepljenju na izcimljene rezanice (ključke) 46 odstotkov; pri cepljenju na neizcimljene rezanice 48 odstotkov; kot vezilo služili so pri vseh treh metodah lutki (stopeljni) vezani z žico (drotom). Pri-
pomniti se pa mora, da je boljši uspeh cepljenja na neizcimljene rezanice menda le slučajen, vendar se bodo gledé tega še delale daljše poskušnje.

Na ameriške trte cepijo se v teh nasadih le samo boljše domače sorte, katere dajo dobro vino; ozira se pa pri tem tudi na to, da se množijo in ohranijo tudi sosebno sorte, katere so se v Halozah vže iz davna kot dobre in primerne izkazale. Kot take nam je ome-
niti modri vranek, in modro kapčino. Leta 1891 se je v Hrastovci prve sorte zeleno cepilo in pogrobalo 223 trsov, druge sorte pa 145 trsov. V letu 1892 se je vrane-
ka zelenocepilo in pogrobalo zopet nad 150 trsov, a kapčine čez 300 trsov. V tem poskušališču so se sicer izvajale še različne poskušnje gledé drugih raznovrstnih načinov cepljenja, gnojenja z marsikaterimi gnojili itd., vendar nam manjka časa in prostora o podatkih teh poskušanj tukaj poročati. Naznaniti pa še hočemo, da se je v tem vinogradu v prošli jeseni postavila tabla z napisom: »C. kr. poskušališče«. To je bilo potrebno iz uroka, da se ljudstvo na ta vinograd opozori, in s tem napoti, istega večkrat obiskati in ogledati; pri takih pohodih bode ljudstvu nedvombeno videlo vsikdar kaj zanimivega in poučljivega, ter se bode tem potom na lehek način priučilo najpotrebnejšega gledé novega vinarstva.

Končaje za sedaj poročanje o državnih trsovnih nasadih v Halozah, je še opozoriti, da je obisk teh nasadov vsakomur dovoljen, da pa se priporoča, to storiti z vodnikom, kateremu so razmere dovolj poznane; k temu je pa pripravljen vsak čas tudi podpisane, ako se mu dotična želja začasno naznani.

Franc Matjašič,
vodja državnih uredov proti filokseri v Ptuj.

Sejmovi. Dne 30. junija na Spodnji Polskavi, pri Sv. Bolfanku v Slov. gor., v Reichenburgu, v Sromljah in v Zrečah. Dne 1. julija v Poličanah (za svinje.) Dne 3. julija v Mariboru. Dne 4. julija v Vojniku, v Radgoni in v Vuzenici.

Dopisi.

Iz Trbovelj. (Pevsko društvo.) Visoka c. kr. namestnija v Gradcu je dne 1. majnika 1893 št. 10.201, pevsko društvo »Zvon« za Trbovlje potrdila. Osnovno

zborovanje je bilo dne 4. junija t. l. V odbor so bili izvoljeni samo vneti, večinoma mladi pevci, katerim po pravilu propada naloga, gojiti narodno umetno petje. To mlado pevsko društvo je že imelo priliko, pokazati svojo izurnost; zapelo je že enemu narodnjaku nadgrobno. Preteklo soboto, dne 17. rožnika je bil pokopan narodnjak, gosp. Matija Plavšak, p. d. Koren, oštir in posestnik v Trboveljski vasi. Pevskega društva udje izvrševalni so zapeli pri hiši rajnega žalostno pesmico: »Nad zvezdami«, na grobu pa: »Blagor mu«. Pesnice so bile tako ginjive, da je bilo mnogo nazočih do solz ganjenih, zlasti, ker se niso dosihmal slovenskih pesmij pri pogrebih slišali. Upamo, da se bo mlado pevsko društvo v Trbovljah s pomočjo božjo in podporo izvrševalnih in podpornih udov razvijalo.

Izpod Majšberga. (Razno.) Vesele dneve smo imeli sredi junija v Dravinjski dolini. Vsega opisati ni sem kos, vendar mislim da vstrežem maršikom, če povem nekaj. In kateri je bil povod veselju našega prebivalstva? Kateri je bil vzrok, da je celi Majšberg bil ozaljšan, da je vse plapolalo praporov, cesarskih, slovenskih, deželnih? Potniku je povedal to slavalok z napisom: »Pozdravljamo Vas, Božji izvoljenec in naroda ljubljene«. In kdo je drugi ta, kakor prevzvišeni naš vladika Mihael! V sredo dne 14. t. m. proti večeru zagrneli so topiči z razvaline Monsberg ter naznanili prihod milostivega kneza in škofa. Pri krasnem slavaloku na čelu množice ljudstva, šolske mladine z učitelji, več duhovnikov pozdravili so vlč. g. župnik M. Sattler naslednika apostolov, na kar je tudi spregovoril mali šolar v pozdrav nekoliko besedij. Nato je bilo v cerkvi izpraševanje šolske mladine, katera se je prav dobro skazala pod vodstvom gospoda kateheta M. Žekarja. Predno je nas zagrnila noč v svoje temno krilo, zapeli so še vladiki podoknico, za katero so prevzvišeni se presrečno zahvalili vrlim pevcem in pevkam. Na večer pa so župljani zažgali nekoliko kresov in tako na daleko in široko naznanili svoje veselje. Pri ozaljšanju in napravljanju slavalokov gre velika zahvala tukajšnjemu trgovcu gospodu Starešini. Drugi dan po končani birni so prevzvišeni na prošnjo okrajnega zastopa ptujskega blagoslovili novo cesto, katera je izpod Majšberga na Goro izvrstno izpeljana. Bila sta tukaj gg. načelnik J. Zelenik, in njegov namestnik Ožgan. Po dokončanem blagoslovljenju so se odpeljali milostivi knez in škof na Goro ter si ogledali krasno cerkev, katera je popravljena in so se zelo pohvalno izrekli o popravljenu. Mimogrede bode omenjeno, da je ljudstvo na Črni Gori ali Ptujski ali kakor tukajšnje ljudstvo pravi (pri Materi Božji) na Gori na drugega julija velik, prav za prav največji shod! Lepo je, da se Slovenci tako radi zatekajo k Materi Božji.

Iznad Selnice. (V spomin.) Pozno sicer pridem, vendar pa mislim, da še ne prepozno. Dandanašnji je sicer hvaležnost redka ali ni še izumrla. Une dni so nas zapustili č. g. Matija Koren, ki so bili od leta 1876 naš dušni pastir, sedaj pa jih je previdnost božja poklicala od nas, z naših bregov doli v Žalec, v prelepo Savinjsko dolino. Težko nam je bilo, ko smo slišali, da nas zapustijo, kajti bili so nam ljubeznivi »dobri pastir«, vneti za čast božjo in vzveličanje njih revnih ovčic. Kdor koli je iskal pri njih pomoči, dušne ali tudi gmotne, radi so mu postregli in če niso mogli pomagati, pa so s prijazno besedo ga potolazili ali podučili in je bila to tudi pomoč, za katero jih je rad in vsak iz srca zahvalil: dobra beseda najde tudi dobro mesto! Ne bodem opisoval, kaj so v teh 16 letih vse storili v cerkvi ali zunaj cerkve za nas, za naše slovensko, krščansko ljudstvo, to pa naj opomin, da oni niso krivi, če se najde še v župniji garjavih ovčič, ali nemškutarskih pri-smod, katerim velja hinavska beseda nemškutarja, ba-